

Nim Harakka oli vapauduttuaan päättänyt etsiä käsiinsä Rautakasvon ja pelastaa veljensä. Hän kuitenkin tarvitsisi rosvojoukkonsa apua. Heillä oli ennalta sovittu tapaamispaikat, sellaisia tilanteita varten, jos he joutuisivat hajaantumaan. Hajaantumispaiikkaa lähinnä oleva tapaamispaikka oli pienen Zaria- nimisen kaupungin kapakka. Nim astui sisälle Zarian kaupungin ainoaan kapakkaan, Mustaan yksisarviseen. Hänen katseensa pyyhki ympäri kapakkaa, kunnes löysi etsimänsä. Nurkkapöydässä istui neljä hänen rosvoaan. Nim meni heidän luokseen. Rosvot tervehtivät häntä iloisesti. He kuitenkin vakavoituivat saman tien kun Nim kertoi heille veljensä kohtalosta. Nim ja neljä rosvoa yöpyivät kapakan vieressä olevassa majatalossa. Seuraavana päivänä he menivät takaisin kapakkaan odottamaan loppuja rosvoja. Päivän mittaan loputkin rosvot ilmaantuivat, kunnes kaikki kymmenen olivat kasassa. Nim kävi ostamassa Zarian asesepältä uuden miekan Alkemistiruhtinaan sotilaiden häneltä takavarikoiman tilalle. Sitten rosvojoukko lähti matkaan kohti pohjoista, missä Rautakasvon asuinsija sijaitsi. Nim rosvoineen pysähtyi yöpymään metsäaukealle. Muut menivät nukkumaan mutta Nim jäi istumaan heidän sytyttämänsä nuotion ääreen. Sitten eräs rosvoista nousi ja tuli istumaan hänen viereensä. Rosvon nimi oli Edard. "Oletko varma että tämä on hyvä idea. Tai siis.. mitä teemme kun kohtaamme Rautakasvon", tämä sanoi. "En voi jättää veljeäni sen olennon valtaan. Minun on pakko yrittää. En aio kuitenkaan pakottaa ketään teistä mukaani. Aamulla jokainen teistä saa päättää haluaako jatkaa vai jättäytyä pois. Takaan ettei pois jääviä leimata pelkureiksi", Nim vastasi. Edard nyökkäsi. Hetken he vain istuivat hiljaa. Sitten kumpikin vetäytyi nukkumaan. Nim havahtui hereille. Hän vaistosi, että heitä tarkkailtiin. Hän nousi nopeasti ylös ja tarttui miekkaansa katsellen valppaana ympärilleen. Ylhäällä rinteen päällä näkyi ratsastajien hahmoja. "Keitä te olette?!", Nim huusi heille. Ratsastajat lähtivät laskeutumaan rinnettä alas. Hevosten tasapaino piti vaikka rinne ei ollut ihan loivimmasta päästä. Ratsastajia oli seitsemän. Heistä viisi oli miehiä ja yksi oli nainen. Viimeinen ratsastaja oli nuori tyttö. Nim hätkähti. Hän tunnisti tytön samaksi joka oli auttanut häntä pakenemaan Alkemistiruhtinaan linnasta. "Nim Harakka, mukava nähdä sinua ilman vaaratilannetta", tyttö sanoi, "Minun nimeni on Aiela ja me kuulumme Metsäinmaan miekkoihin" Nim hätkähti uudestaan. Metsäinmaan miekat oli vastarintaliike joka taisteli Alkemistiruhtinaan valtaa vastaan. "Kuinka löysitte meidät ja mitä haluatte meistä?", Nim kysyi. "Taikavoimiini kuuluu kyky tietää missä ihmiset ovat", Aiela sanoi. "Ja mitä tulee siihen mitä me haluamme... niin, me haluamme että liittyisitte vastarintaliikkeeseen. Etenkin sinut me haluamme, Nim. On nimittäin olemassa ennustus, jonka mukaan rosvopäälikkö nousee johtamaan kapinaa Alkemistiruhtinasta vastaan. Uskomme että ennustus tarkoittaa sinua." Nim oli hetken hiljaa, sitten hän sanoi: "Meillä ei ainakaan juuri nyt ole aikaa liittyä vastarintaan. Olemme menossa pelastamaan veljeäni Rautakasvon vallasta." Aiela mietti hetken ja sanoi sitten: "Tehdäänkö sopimus? Jos me autamme teitä kukistamaan Rautakasvon, te vuorostanne liitytte vastarintaan." Nim nyökkäsi. Sitten hän ja Aiela käittelivät sopimuksen merkiksi. Joukkio lähti matkaan kohti pohjoista. Kaikki Nimin rosvot ilmoittautuivat mukaan. Aiela ratsasti Nimin vierelle ja sanoi: "Rautakasvoon eivät tehoa tavalliset aseet. Tarvitset jotain muuta." Tyttö otti jotain esille satulalaukusta. Se oli tikari. Tikarin kahva oli kultaa ja tuppi karmiiinipunaiseksi värjättyä nahkaa. Kahvan nupissa komeili rubiini. "Tässä. Tämä tikari on sukuni perintökalleus. Se on maaginen esine, jolla voi tappaa demonin. Sen nimi on Aurinkoterä." Nim otti tikarin vastaan ja kiitti. Sitten hän veti tikarin tupesta ja tarkasteli sen terää. Terässä oli molemmin puolin kultainen kohokuvio joka esitti aurinkoa. Retkikunta saapui kukkulan harjalle. Kukkulalta avautui näkymä alas laaksoon jota peitti metsä. Metsän keskellä oli suuri aukea ja siellä jökötti Rautakasvon linna. Linna oli rakennettu pikimustasta kivistä ja sen muurinharjoilla oli teräviä

kivisiä piikkejä. Matkalaiset laskeutuivat alas laaksoon ja kulkivat metsän halki kunnes saapuivat aukean laitaan. Puiden takaa he tarkkailivat linnan oviaukkoa. Ovella seisoivat vartiossa kaksi miestä. ”Minä hoidan tämän”, Aiela kuiskasi. Hän ryhtyi lausumaan loitsua ja pian vartiossa olevat miehet tuupertuivat tajuttomina maahan. Vastarintalaiset jättivät hevosensa metsän laitaan ja liittyivät sitten muiden luokse suuren puisen kaksoisoven äärelle. Aiela avasi lukon loitsulla ja he astuivat sisälle linnan pihaan. Muurissa ja varsinaisen linnarakennuksen seinissä sojotti koristeellisesti kaiverrettuja isoja rautakoukkuja. Niistä roikkui ketjun varassa koverrettuja ihmisen pääkalloja, joiden sisällä paloi tuli. Joukkio tuli linnarakennuksen ovelle. Nim koitti ovea ja se aukesi. Sisällä linnassa joukkio saapui suuren eteissaliin, jota valaisivat samanlaiset pääkallosoihdut kuin mitä ulkona oli. Karun mustan kivilattian poikki kulki pitkä ja kapea punainen matto. Kaikkein ensimmäisenä joukkion huomio kuitenkin kiinnittyi salissa oleviin ihmisiin. Nimin rosvoit eivät jo vetää tikarinsa esiin mutta Aiela rauhoitti heitä. ”Ei huolta. He ovat jonkinlaisessa lepotilassa.” Ihmiset tosiaankin vain seisoivat ilmeettöminä ja jäykkinä paikallaan patsaiden tavoin. Retkue kulki varovasti salin poikki näiden outojen patsas-ihmisten ohitse, joita oli salissa monta kymmentä. Salin jälkeen aukeni oikealle ja vasemmalle menevä käytävä, sekä suoraan menevät leveät portaat. ”Luulen että valtaistuinsali on portaiden yläpäässä”, Aiela sanoi. Joukkio meni portaat ylös ja saapui tammiselle kaksoisovelle. Edard-niminen rosvo raotti ovea ja kurkisti sisään. Ovi johti valtaistuinsaliin niinkuin Aiela oli arvellutkin. Salin päädyssä keskellä sijaitsi Rautakasvon valtaistuin. Se oli samaa mustaa kiveä kuin linnakin ja siitä törötti rautaisia piikkejä. Itse Rautakasvo nukkui valtaistuimella puoli-istuvassa asennossa. Edard avasi oven kokonaan päästään muut sisään valtaistuinsaliin. Sisällä salissa seisoivat kuusi miestä samalla tavalla patsasmaisena kuin eteissalin ihmiset. Yksi heistä oli Nimin veli Rim. Joukkio hiipi lähemmäksi kohti Rautakasvoa. Siinä samassa demoni heräsi. -Kas kas, siitä onkin aikaa kun minulle viimeksi saapui vieraita, demonin ääni kaikui matkalaisten mielten sisällä. -Ja vieläpä tuttu kasvo. Nim Harakka, luulin että pääsit jo hengestäsi. Demonin puhuessa tämän vartijat havahtuivat patsasmaisesta olotilastaan ja lähtivät liikkelle miekat tanassa. Nim osoitti Rimiä ”Hän on veljeni. Älkää satuttako häntä.” ”Minä voin tainnuttaa hänet”, Aiela sanoi. Hän lausui loitsun ja Rim lysähti tajuttomana lattialle. ”Miksi et saman tien tainnuta muitakin?”, kysyi yksi rosvoista. ”Voimani eivät riitä niin monen tainnuttamiseen kerralla. Nyt tainnutettuani yhteensä kolme ihmistä, alan jo uupua.” Viisi miekkamiestä lähestyi seitsemäätoista vastustajaansa katse lasittuneena ja vailla minkäänlaista pelkoa. Ensimmäinen heistä kävi yhden vastarintalaisen kimppuun sivaltaen miekallaan, mutta tämä torjui sen omallaan. Muutaman iskujen vaihdon jälkeen vastarintalainen onnistui upottamaan miekkansa vastustajansa mahaan. Hänen yllätyksekseen iskulla ei tuntunut olevan mainittavaa vaikutusta. Lumottu sotilas ei nimittäin tuntenut kipua. Vastarintalainen ehti vain tuijottaa kauhistuneena kun hänen vastustajansa upotti miekkansa hänen rintakehäänsä. Hän kaatui maahan ja kuoli. Lumottu sotilas kiskaisi miekan irti vatsastaan ja kävi uuden vastustajan kimppuun verenvuodosta välittämättä. Pian verenhukka kuitenkin kaatoi hänet maahan. Huolimatta siitä etteivät tunteneet pelkoa ja kipua, olivat lumotut sotilaat sen verran pahasti alakynnessä määrällisesti että rosvojen ja vastarintalaisten joukko kukisti ja tappoi heidät melko nopeasti. Yksi Nimin rosvoista sai kuitenkin surmansa. Rautakasvo nousi seisomaan valtaistuimeltaan ja tarttui kaksin käsin rautaiseen naamioonsa. ”Älkää katsoko, Rautakasvo riisuu naamionsa!”, Aiela varoitti. Kaikki sulkivat silmänsä. Nim veti tupesta Aielan hänelle antaman tikarin. -Minä voin neuvoa sinua. Voin aistia Rautakasvon sijainnin ilman näkökykyä, Nim kuuli Aielan äänen päänsä sisällä. Samassa eteissalin ihmiset ryntäsivät sisälle valtaistuinsaliin Rautakasvon kutsumina. Heidä oli monta kymmentä, miehiä

naisia ja lapsia ja he syöksyivät silmät kiinni harhailevien rosvojen ja vastarintalaisten päälle ja painoivat heidät lattiaan. -Nim varo!, Nim kuuli Aielan äänen päänsä sisällä. Rautakasvo oli harpponut Nimin luokse ja tarttui nyt häntä kädellään kurkusta. -Nim Harakka, sinulla on kaksi vaihtoehtoa. Joko liityt palvelijoihini tai kuolet. Nim yritti huitaista tikarilla Rautakasvon kättä, mutta demoni torjui toisessa kädessään pitämällään rautanaamiolla. -Aistin että sinulla on mielenkiintoinen taikaesine, demoni sanoi. -Auta minua, Nim kohdisti ajatuksensa Ailetalle. -Loitsuni eivät tehoa demoniin suoraan. Voin silti tehdä jotain, Aiela sanoi. Hän lausui loitsun ja demonin kaapu syttyi palamaan. Se räähkäisi hämmentyneenä. Silloin Nim onnistui sivaltamaan demonin kättä. Tämä räähkäisi uudestaan entistä pahemmin ja irrotti otteensa Nimin kaulasta. Silloin Nim syöksähti eteenpäin ja survaisi tikarinsa demonin rintaan. Vertahyytävän ulvaisun saattelemana demoni hajosi tomuksi. Jäljelle jäi vaan ruskea kaapu ja rautainen naamio. Rautakasvon vallassa olleet ihmiset havahtuivat hämmentyneinä lumouksen otteesta. Aiela herätti loitsulla Rimin tajuttomuudesta. Tämä nousi hämmentyneenä istualleen. Nim meni veljensä viereen ja laski käden tämän olalle. "Tervetuloa takaisin." Salissa kävi supina kun hämmentyneet ihmiset yrittivät muistella mitä heille oli tapahtunut. "Ketä meillä on kiittäminen demonin tappamisesta ja vapautumisestamme?", eräs mies kysyi. "Häntä", Aiela vastasi ja osoitti Nimiä. Mies kääntyi Nimin puoleen: "Kuinka voimme kylliksi kiittää?" Ennen kuin Nim ehti vastata Aiela tokaisi: "Liittykää Metsäinmaan miekkoihin ja vastustakaa Alkemistiruhtinaan valtaa."